

Te strigă cerul

Ina M.

Te cheamă dar, credința și păstorul
Căci vrei pe cer senin, iară de norul
Umbrește viața ta câte o zi,
Te rogi Lui și Îl cânti în poezii...

Te strigă norul, dar acum și vântul,
Te-ncearcă și-ți adie cu cuvântul
Pe care-n stropi de versuri tu-l strecoari
Când iar te uiți prin vechile scrisori.

Ai vrut și ai putut în tinerețe
Să vezi a vieții față-n frumusețe,
Chiar ai iubit și poate-ai suferit...
Dar cu credința nu te-ai întâlnit!

Acum răspunzi chemărilor din ceruri
Și parc-ai vrea să fi cu El în pururi!
Te-ntorci, tu, muritor de pe Pământ,
La frumusețea-acelui legământ
Pe care fără-a ști tu l-ai făcut
Când pe Pământ, din cer, ai apărut!